

глава II

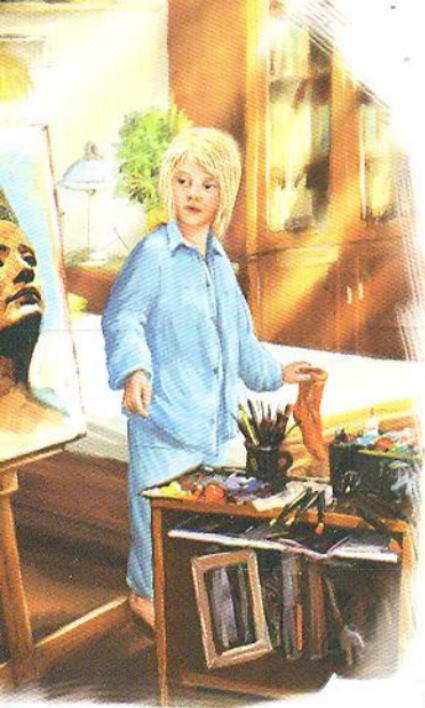
Сенсаційне відкриття

Ледве розвиднілося, до кімнати Ані ввійшла пані Офелія Личко й ривком підняла ролети.

– Час прокидатися, сніданок уже давно на столі! Моя люба, ти ж не хочеш спізнатися до школи? – енергійний голос гувернантки розбудив дівчинку.

«А чому б і ні?» – уперто подумала Аня, але вирішила не говорити цього вголос, щоб не наражатися на обурене бурчання

пані Офелії, яка вже протягом тижня неподільно панувала в будинку Островських. Коли батьки Ані кудись від'їджали, ця мініатюрна несамовита енергійна блондинка завжди господарювала в домі й пильнувала за дітьми, особливо за тим, чи чисті в них вуха і чи зроблено уроки. Цього разу все було так само: одвічно ці вуха й уроки.

– Подивися на небо і скажи, які хмари бачиш сьогодні! – звеліла пані Офелія. Нещодавно вони розбирали завдання, пов’язане з кліматом та погодою. Звідти постало таке дивне запитання спозаранку.

Аня не була в захваті від якоїсь там хмарології з самого ранку. Вона сподівалася, що за кілька днів повернуться батьки, котрі зараз були в Парижі на науковій конференції, і ці ранкові катування скоро закінчаться.

– Придивися уважно і скажи, які хмари ти бачиш: шаруваті, купчасто-дощові, купчасті чи, може, перисті? – поставила каверзне запитання пані Офелія.

– Ніякісті! – відповіла без запинки Аня, дивлячись у чисте блакитне небо.

– Оце так! – фіркнула Офелія і знизала плечима.

Вона пробурчала ще щось собі під ніс і пішла до кухні.

Аня почала вдягатися. В її кімнаті вічно панував безлад,

тож віднайти дві однакові шкарпетки, як завжди, було не так-то й просто. Спочатку вона перевірила, чи не висять вони часом на мольберті, що стояв біля вікна. Але там їх не було. Тоді поглянула на столик, де лежала палітра, тюбики з фарбою та пензлі. Проте ані там, ані під купою розкиданих папірців вона не знайшла того, що шукала. Вся її кімната виглядала неначе велика художня майстерня. Аня, хоч і була справді чарівною істотою, втім, не належала до охайніх дівчаток і розкидала свої роботи скрізь. Вона вважала, що оскільки їй так маює кожну вільну хвилину, то навіщо взагалі прибирати матеріали?

Коли врешті однакові шкарпетки опинилися в неї на ногах, Аня виrushila снідати.

За столом сидів її старший брат Бартек і читав газету.

— Привіт, ґедзику! — весело привітав він сестру. На відміну від Ані, він аж світився від чудового настрою.

— Не називай мене ґедзиком! — розізлилася Аня. — Я вже не маленька!

— Ох, даруйте, панно! Я забувся, що тобі виповнилося аж вісім років! — Бартек встав з-за столу і відвісив їй низький лицарський уклін. Потім налив у сестрину тарілку молока і всипав жменю її улюблених пластівців. — Я щойно прочитав дещо дуже цікаве, — змінив він тему і тицьнув пальцем у газету. — Мені цікаво, чи про це знають батьки, — пробурмотів замислено.

— Про що? — Аня раптово пожвавішала.

— У Єгипті відкрили нову гробницю! — із захватом сказав він. — Зараз я тобі прочитаю, слухай:

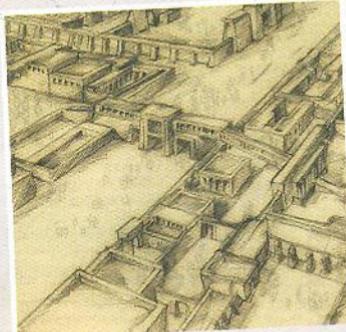
2 Новини світу

Сенсаційне відкриття в Єгипті!

Як повідомляє наша кореспондентка з Каїра, Артеміда Наяр, на території стародавньої некрополії в Амарні відкрито нову, досі не відому гробницю. Нагадуємо, що Амарна – це сучасна назва стародавнього міста Ахетатон, що в Центральному Єгипті.

Це місто було побудовано за фараона XVIII династії Аменхотепа IV; його, більше відомого як Ехнатон, називали також фараоном-еретиком, оскільки він здійснив великий релігійний переворот. Він наказав своєму народові вшановувати тільки одного бога – Атона, символом якого був диск Сонця. Тим самим він піддав забуттю більшість інших богів. Цей вчинок викликав велике невдоволення впливових жерців Амона.

Для свого сонячного божества Ехнатон наказав збудувати нову столицю Ахетатон («Горизонт Атона»). Місто постало всього за кілька років. Воно розташувалося на правому березі Ніла, на пустельній рівнині, оточений пагорбами. Фараон залишив Фіви і переїхав до Ахетатона разом з родиною та двором.

Ахетатон

Місто Ахетатон («Горизонт Атона») побудовано в 1350 році до н. е. за вказівкою фараона Ехнатона. Споруджено його на посушливій, не надто родючій долині, оточений пагорбами. Сучасна назва Амарна пішла від племені бедуїнів Бені Амран, які мешкали на цих теренах у XVIII ст. Саме тоді картографи, які прибули разом з армією Наполеона Бонапарта, вперше склали мапи Ахетатона.